

Sygn. akt I ACa 517/17

I ACz 739/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSA Barbara Baran</i>
Sędziowie:	<i>SSA Hanna Nowicka de Poraj</i> <i>SSA Anna Kowacz-Braun (spr.)</i>
Protokolant:	<i>st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska</i>

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko Gminie Miejskiej K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 23 listopada 2016 r. sygn. akt I C 617/16 oraz zażalenia powoda na orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie III tegoż wyroku

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że kwotę „12 217 zł” zastępuje kwotą 19 417 zł (dziewiętnaście tysięcy czterysta siedemnaście złotych);***
- 2. oddala apelację;***
- 3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 9 072 zł (dziewięć tysięcy siedemdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.***

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Barbara Baran SSA Anna Kowacz- Braun

Sygn. akt I ACa 517/17

I ACz 739/17

UZASADNIENIE WYROKU

Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 października 2017 r.

Powód S. K. pozwem z dnia 31 marca 2016 r. wniósł o pozbawienie w części wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Wojewódzki w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 20 czerwca 1997 roku, sygn. akt I C 278/97, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt I Co 397/15, zasądającego od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 34 921,35 zł oraz 5 623,55 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami odpowiednio od dnia 20 grudnia 1995 roku i 14 marca 1997 roku, oraz kwotę 6 941,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w zakresie określonym w postanowieniu z dnia 3 listopada 2015 r., tj. w zakresie punktu I wyroku w całości oraz w zakresie punktu II co do kwoty 2 941,20 zł. Na uzasadnienie powyższego powód podniósł, że dnia 20 czerwca 1997 roku Sąd Wojewódzki w Krakowie, Wydział I Cywilny w sprawie o sygn. akt I C 278/97 wydał wyrok zaoczny zasądający od powoda należność główną wraz z odsetkami oraz zwrot kosztów postępowania. Powód podniósł, że nie wiedział o sprawie sądowej, ani o zapadłym wobec niego wyroku. Miał on dowiedzieć się o nich dopiero dnia 2 marca 2016 r., kiedy to doręczone mu zostało zawiadomienie o wszczęciu egzekucji wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w K.P. G., która została wszczęta na podstawie ww. wyroku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną przez Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział I Cywilny dnia 3 listopada 2015 roku. Powód podniósł, że w jego sprawie nie było prowadzone inne postępowanie egzekucyjne. Zdaniem powoda roszczenie objęte wyrokiem należy uznać za przedawnione na zasadzie art. 125 k.c., jako że pomiędzy jego wydaniem, a wystąpieniem z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności minęło co najmniej 18 lat. Z uwagi na przedawnienie roszczeń, zdaniem powoda, zachodzi przesłanka wyrażona w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., uzasadniająca pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów. Przyznała, że Sąd Wojewódzki w Krakowie wydał przeciwko powodowi orzeczenie o przytoczonej wyżej treści oraz że nadano mu klauzulę wykonalności. Pozwany podniósł, że przeciwko powodowi wszczęto postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w Krakowie M. B. pod sygn. akt XI KM 1799/97. Wobec bezskuteczności egzekucji zostało ono umorzone postanowieniem z dnia 7 czerwca 2008 r. Kolejny wniosek został złożony przez pozwanego dnia 2 lutego 2016 r. Z powyższego pozwany wywiódł, że roszczenia dochodzone w postępowaniu egzekucyjnym nie uległy przedawnieniu, ponieważ w wyniku prowadzonych postępowań egzekucyjnych terminy ich przedawnienia uległy dwukrotnemu przerwaniu.

W piśmie wniesionym 8 sierpnia 2016 r. powód podniósł, że w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia roszczeń pozwanego wobec bezczynności w ich dochodzeniu.

Wyrokiem z dnia z dnia 23 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie o sygn. akt I C 617/16: w pkt I pozbawił w części wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Wojewódzki w Krakowie dnia 20 czerwca 1997 r., sygn. I C 278/97, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt I Co 397/15, a mianowicie w zakresie punktu I. wyroku w całości; w pkt II oddalił powództwo w pozostałej części; a w pkt III zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 12.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy orzeczenie to poprzedził następującymi ustaleniami.

Sąd Wojewódzki w Krakowie, Wydział I Cywilny, wyrokiem z dnia 20 czerwca 1997 r., sygn. I C 278/97, zasądził od powoda na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) S.A. w K. kwotę 34 921,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 1995 r., kwotę 5 623,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 1997 r. (pkt I. – obie wierzytelności) oraz kwotę 6 941,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II.). Wyrok zaopatrzone w klauzulę natychmiastowej wykonalności.

Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe (...) S.A. w K. pismem z dnia 25 września 1997 r. (wpływ 30 września 1997 r.) wniosło o wszczęcie egzekucji na podstawie ww. tytułu wykonawczego. Sprawie nadano sygnaturę akt XI Km 1799/97.

Pismem z dnia 22 października 1997 r. (wpływ 23 października 1997 r.) wskazany wierzyciel wniósł o ograniczenie egzekucji do kosztów procesu w kwocie 6 941,20 zł, kosztów nadania klauzuli w kwocie 6 złotych oraz ściągnięcia wraz z egzekwowanym roszczeniem i przyznania wierzycielowi kosztów egzekucji.

Pismem z dnia 18 stycznia 2000 r. Komornik zawiadomił wierzyciela, że egzekucja okazała się bezskuteczna, wzywając do odpowiedzi na pismo pod rygorem umorzenia postępowania egzekucyjnego. W odpowiedzi na to wierzyciel pismem z dnia 12 lutego 2000 r. wniósł o zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Postępowanie zawieszono postanowieniem z dnia 8 lutego 2000 r. Zostało ono podjęte po złożeniu wniosku z dnia 8 lutego 2001 r. (wpływ 15 luty 2001 r.), postanowieniem z dnia 24 lutego 2001 r.

Pismem z dnia 24 lipca 2003 r. wierzyciel zwrócił się do Komornika o udzielenie informacji w sprawie prowadzonej egzekucji po sygn. akt XI Km 1799/97.

Dnia 28 października 2003 r., na podstawie umowy przelewu wierzytelności, pozwany nabył wierzytelność wobec powoda wynikającą z wyroku z dnia 20 czerwca 1997 r., sygn. I C 278/97.

Pismem z dnia 29 czerwca 2007 r. pozwany zwrócił się do Komornika z wnioskiem o udzielenie informacji dotyczących stanu postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. XI Km 1799/97.

Pismem z dnia 14 kwietnia 2008 r. Komornik zawiadomił pozwanego o bezskuteczności egzekucji w sprawie XI Km 1799/97. Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2008 r. Komornik umorzył postępowanie na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

Pozwany pismem z dnia 6 października 2015 r. (data wpływu 8 października 2015 r.) wniósł do Sądu Okręgowego w Krakowie wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi wydanemu przez Sąd Wojewódzki w Krakowie, Wydział I Cywilny, w sprawie o sygn. akt I C 278/97, w zakresie zasądzonej należności głównej, odsetek oraz kosztów postępowania sądowego, z jednoczesnym zaznaczeniem, że S. K. winien zapłacić te należności na rzecz Gminy Miejskiej K.. Postępowaniu nadano sygn. I Co 397/15. Postanowieniem z dnia 3 listopada 2015 r. Sąd nadał ww. wyrokowi klauzulę wykonalności w punkcie I. oraz w punkcie II. co do kwoty 2 941,20 zł.

Pismem z dnia 2 lutego 2015 r. (data wpływu: 8 lutego 2016 r.) pozwany wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...)wK.P. G. wniosek o wszczęcie egzekucji, przedkładając ww. tytuł wykonawczy. W wyniku wskazanego wniosku, Komornik wszczął postępowania pod sygn. Km 533/16, zawiadamiając powoda o tym fakcie oraz zajmując jego świadczenia emerytalno-rentowe oraz inne wierzytelności.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, w tym dokumentów zawartych w aktach komorniczych i sądowych. Autentyczność i wiarygodność przedstawionych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu Okręgowego, a fakty z nich wynikające były spójne i wzajemnie się uzupełniały. Spór między stronami sprowadził się na płaszczyznę ocen prawnych.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda zasługiwało na częściowe uwzględnienie w części.

Sąd I instancji przytoczył art. art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 125 § 1 k.c., art. 123 § 1 pkt 1 k.c., art. 124 § 1 k.c. Wskazał, że bieg przedawnienia roszczeń objętych wyrokiem z dnia 20 czerwca 1997 r., sygn. sygn. I C 278/97, rozpoczął się z dniem jego wydania. Z uwagi na umieszczenie w wyroku klauzuli natychmiastowej wykonalności, możliwe było natychmiastowe wszczęcie egzekucji. Wraz ze złożeniem wniosku o jej wszczęcie (30 września 1997 r.) doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczeń objętych przedmiotowym wyrokiem. Postępowanie komornicze prowadzono pod sygnaturą XI Km 1799/97. Pierwotny wierzyciel pismem z dnia 22 października 1997 r. (wpływ 23 października 1997 r.) wniósł o ograniczenie egzekucji jedynie do kosztów procesu w kwocie 6 941,20 zł oraz kosztów nadania klauzuli i kosztów samej egzekucji (co z uwagi na charakter czynności dyspozycyjnych wierzyciela było wiążące w postępowaniu egzekucyjnym). Z tego względu późniejsze działania wierzycieli w ramach postępowania

XI Km 1799/97 mogły prowadzić, co najwyżej do przerwania biegu terminu przedawnienia jedynie w stosunku do wyżej wymienionych kwot, które nie obejmowały jednak roszczenia głównego, będącego „istotą” orzeczenia zapadłego w sprawie I C 278/97.

W opisanej sytuacji wniosek pierwotnego wierzyciela z dnia 22 października 1997 r. (wpływ 23 października 1997 r.) o ograniczenie egzekucji jedynie do kosztów procesu w kwocie 6 941,20 zł oraz kosztów nadania klauzuli i kosztów samej egzekucji oznaczał rezygnację z poszukiwania ochrony w zakresie należności głównej z odsetkami. Zatem w postępowaniu egzekucyjnym poprzez ograniczenie egzekucji przez pierwotnego wierzyciela powstał ostatecznie stan taki, jaki w postępowaniu rozpoznawczym łączy się ze skutecznym cofnięciem pozwu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1988 r., III CZP 24/88, OSNCP 1989, nr 9, poz. 138). Pozew skutecznie cofnięty nie wywołuje skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z jego wniesieniem (art. 203 § 2 k.p.c.). Stosowanie w postępowaniu egzekucyjnym uregulowań kodeksu postępowania cywilnego obejmujących proces nie jest wyłączone (art. 13 § 2 k.p.c.), czemu dał wyraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 r. (II CK 113/02, OSP 2004, nr 11, poz. 141). W konsekwencji należało stwierdzić, że roszczenie powoda obejmujące należność główną wraz z odsetkami uległo przedawnieniu. Dysponentem postępowania egzekucyjnego jest wierzyciel, skoro pierwotny wierzyciel pismem z dnia 22 października 1997 r. wniósł o ograniczenie egzekucji, to wniosek ten zawiera w sobie oświadczenie o cofnięciu wniosku egzekucyjnego w części. Nie może zatem budzić wątpliwości, że oświadczenie wierzyciela o cofnięciu wniosku egzekucyjnego w części powinno zostać potraktowane jako wiążące.

Do kolejnego przerwania biegu terminu przedawnienia, który nie obejmował jednak roszczenia głównego, będącego „istotą” orzeczenia zapadłego w sprawie I C 278/97 (pkt I.) doszło dnia 15 lutego 2001 r. na skutek złożenia wniosku o podjęcie uprzednio zawieszono postępowania egzekucyjnego. Przerwanie biegu terminu przedawnienia dotyczyło jednak wyłącznie kosztów procesu w kwocie 6 941,20 zł oraz kosztów nadania klauzuli, ponieważ tylko w tym zakresie toczono było postępowanie egzekucyjne (po ograniczeniu egzekucji przez pierwotnego wierzyciela).

Zdaniem Sądu Okręgowego złożone kolejno w toku postępowania egzekucyjnego pismem z dnia 23 lipca 2003 r. oraz 29 czerwca 2007 r. (odpowiednio przez pierwotnego wierzyciela oraz pozwanego) nie prowadziły do przerwania biegu przedawnienia, ponieważ nie zmierzały one bezpośrednio do dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Ich celem było jedynie powzięcie informacji o stanie prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Jednocześnie ani pierwotny wierzyciel – (...) S.A – ani pozwany nie podejmowali innych czynności w toku postępowania o sygn. XI Km 1799/97, które mogłyby skutkować przerwaniem biegu terminu przedawnienia. Samo postępowanie zostało ostatecznie umorzone postanowieniem z dnia 7 czerwca 2008 r., które nie zostało zaskarżone przez pozwanego. Istotne jest, że umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło na skutek bezskuteczności egzekucji, a w takim wypadku nie dochodzi do zniweczenia skutków przerwy biegu przedawnienia wywołanej wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Zatem po kolejnym przerwaniu biegu przedawnienia rozpoczęło ono bieg na nowo. Zwrot „biegnie na nowo” oznacza, że biegnie na nowo - od początku - termin przedawnienia przewidziany dla określonego roszczenia majątkowego, przy czym nie bierze się pod uwagę dotychczasowego (do przerwy) upływu terminu przedawnienia. Wspomniany wyżej dodatkowy efekt wstrzymania początku nowego biegu przedawnienia do czasu zakończenia postępowania wynika z treści § 2 art. 124 k.c., jeśli przerwanie przedawnienia nastąpiło w warunkach tego przepisu.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że roszczenia objęte punktem I wyroku z dnia 20 czerwca 1997 r. w sprawie I C 278/97 uległy przedawnieniu z dniem 1 października 2007 r. Natomiast roszczenie objęte punktem II wyroku (koszty sądowe) nie uległo przedawnieniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c. Na zasądzoną kwotę złożyły się: 5 000,00 zł (opłata sądowa od pozwu) oraz 7 200,00 zł (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2015, poz. 1800, obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego i 17,00 zł opłata od pełnomocnictwa. Wynagrodzenie w tej wysokości uwzględnia fakt, że powód uległ w pewnej (niewielkiej) części swego żądania oraz czynności podjętych w sprawie, trybu i czasu prowadzenia sprawy.

Zażalenie na postanowienie o rozstrzygnięciu o kosztach postępowania zawarte w pkt III sentencji wyroku złożył powód. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 19 417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego:

(1) § 2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800), poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik będący radcą prawnym,

(2) § 2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800), poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy niniejszej powództwo zostało wniesione w dniu 31 marca 2016 r.;

(3) § 2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804), poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik będący radcą prawnym, a sprawa została wszczęta w okresie obowiązywania w/w rozporządzenia, a wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosiła 218 703,07 zł.

Apelację od wyroku wniosła strona pozwana i zaskarżyła go w części tj. w punkcie I i III. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego:

(1) art. 217 § 2 k.p.c. polegające na pominięciu przez sąd dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego, sygn. akt XI KM 1799/97, to jest: wezwania komornika sądowego z dnia 01.10.1997 r., planu podziału z dnia 18.03.1999 r., pisma wierzyciela z dnia 09.12.2008 r. zawiadamiającego o cesji wierzytelności;

(2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów – w szczególności z dowodu w postaci pisma wierzyciela z dnia 22.10.1997 r. polegające na przyjęciu, że „ograniczenie egzekucji” odnosiło skutek wobec kolejnego wierzyciela, a ponadto, że zamiarem wierzyciela była rezygnacja z egzekwowania części należności, podczas gdy z zasad doświadczenia życiowego wynika, że „ograniczenie” egzekucji do części roszczenia miało na celu wyłącznie minimalizację niezwykle wówczas wygórowanych kosztów tej egzekucji;

(3) art. 203 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w uznaniu, że wniosek wierzyciela pierwotnego o ograniczenie egzekucji odnosi skutek wobec kolejnego wierzyciela, który nabył egzekwowaną wierzytelność,

które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik postępowania i doprowadziły do przyjęcia przez sąd, że zamiarem wierzyciela była rezygnacja z egzekwowania części należności i w tym zakresie nie doszło do skutecznego przerwania biegu przedawnienia. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I i III poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie I i III i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji strony pozwanej i zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Za chybiony uznać należy zarzut strony pozwanej co do naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. z uwagi na pominięcie przez Sąd I Instancji dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego, sygn. akt XI KM 1799/97, to jest: wezwania komornika sądowego z dnia 01 października 1997 r., planu podziału z dnia 18 marca 1999 r., pisma wierzyciela z dnia 09 grudnia 2008 r. zawiadamiającego o cesji wierzytelności. Strona pozwana na etapie

postępowania przed Sądem I instancji nawet nie wносиła o przeprowadzenie dowodu z w/w dokumentów czy to w odpowiedzi na pozew czy na rozprawie w dniu 23 listopada 2016 r. Tym samym nie można zarzucić Sądowi I instancji naruszenia art. 217 § 2 k.p.c., skoro strona pozwana w ogóle nie wystąpiła ze stosowną inicjatywą dowodową w tym zakresie (na w/w dokumenty powołała się dopiero w apelacji). Należy także podnieść, że na Sądzie I instancji nie spoczywał obowiązek przeprowadzenia dowodu ze wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach komorniczych o sygn. XI KM 1799/97.

Przepis art. 232 k.p.c. stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Postępowanie cywilne nie przewiduje możliwości dopuszczania dowodu z "akt sprawy", bowiem strona, powołująca dowód, winna wskazać, które fakty w innym postępowaniu – ze wskazaniem kart akt tego postępowania – uzasadniają wskazaną przez nią tezę dowodową. Przeprowadzenie dowodu z akt innej sprawy polega na ujawnieniu treści poszczególnych dokumentów mających stanowić podstawę ustaleń w sprawie cywilnej i strona obowiązana jest w swoim wniosku dowodowym dokładnie oznaczyć ten dokument, zgodnie z wymogiem art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. i zawrzeć tezę dowodową w świetle art. 217 § 2 k.p.c. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1678/14). W niniejszej sprawie strona pozwana nie sprecyzowała, że wnosi o przeprowadzenie dowodów z w/w dokumentów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. KM 1799/97, jak również nie wskazała na jaką okoliczność dowody te miałyby zostać przeprowadzone.

Ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny, Sąd Apelacyjny przyjął za własny bowiem wyprowadzony on został z dowodów, których ocena odpowiada wszelkim wskazaniom z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie przeprowadzone w toku postępowania dowody, wyciągnął z nich wnioski logicznie poprawne i odpowiadające aktualnym poglądom na sądowe stosowanie prawa. O wnikliwości i poprawności tych wniosków świadczą pisemne motywy zaskarżonego wyroku, w których przedstawione zostały wszystkie fakty stanowiące podstawę wydanego wyroku, a także omówione zostały dowody ze wskazaniem, którym Sąd I instancji dał wiarę.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Należy podkreślić, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to jego ocena nie narusza reguły swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c., choćby na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysunąć wnioski odmienne. Tylko bowiem w przypadku, gdy brak jest logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 27 września 2002 r., I CKN 817/2000, LEX nr 56906 oraz orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98; z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000, nr 10, poz. 189 i z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPIUS 2000, nr 19, poz.732).

Zacytowane tu poglądy judykatury mają w niniejszej sprawie szczególne znaczenie bowiem tylko skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby podważyć rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego.

W apelacji brak jest jednak zarzutów o takim charakterze. Zarzut strony pozwanej dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. sprowadzają się do polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego. Polemika ta nie stanowi jednak zarzutu, który wykazywałby błąd Sądu sprowadzający się do wyprowadzenia wniosków logicznie niepoprawnych i niezgodnych z doświadczeniem życiowym. Z oceną Sądu I instancji jako wszechstronną, logiczną i zgodną z zasadami doświadczenia życiowego należy się zgodzić.

Odnosząc się do argumentacji strony pozwanej, Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu I instancji w odniesieniu do dowodu z pisma wierzyciela z dnia 22 października 1997 r. co do ograniczenia egzekucji. Przyjęcie, że było ono przejawem rezygnacji wierzyciela z poszukiwania ochrony w zakresie należności głównej z odsetkami i stanowiło wiążące oświadczenie wierzyciela o cofnięciu wniosku egzekucyjnego w części, co w konsekwencji doprowadziło do przedawnienia roszczenia w tym zakresie, nie stanowi naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Argumentacja strony pozwanej

odwołująca się do zasad doświadczenia życiowego, iż ograniczenie egzekucji do części roszczenia miało na celu wyłącznie minimalizację niezwykle wówczas wygórowanych kosztów tej egzekucji – nie zasługuje na uwzględnienie. Wierzyciel jako dysponent postępowania egzekucyjnego decyduje o zakresie prowadzonej egzekucji na podstawie posiadanego tytułu wykonawczego, tj. czy zmierza do wyegzekwowania całości przysługującego mu świadczenia czy też jedynie jego części. Złożenie pisma ograniczającego zakres egzekucji jest świadomą decyzją wierzyciela. Jeżeli wierzyciel decyduje się na ograniczenie zakresu egzekucji z uwagi na opłaty związane z wszczęciem postępowania to jest to przejaw jego celowej decyzji i wiąże się to z ryzykiem w postaci wyegzekwowania jedynie określonej części należnego mu świadczenia i możliwości jego przedawnienia w pozostałym zakresie. Konsekwencje czynności wierzyciela na tej płaszczyźnie nie obciążają dłużnika w tym znaczeniu, że w przypadku ograniczenia egzekucji względem niego, a podyktowanego chęcią uniknięcia przez wierzyciela poniesienia wyższych kosztów postępowania egzekucyjnego, nie dochodzi do zatamowania biegu przedawnienia roszczenia. Skutki decyzji podejmowanych przez wierzyciela obciążają jego. Wniosek wierzyciela pierwotnego o ograniczenie egzekucji odnosi skutek wobec kolejnego wierzyciela, który nabył egzekwowaną wierzytelność. Roszczenia objęte pkt I wyroku Sądu Wojewódzkiego z dnia 20 czerwca 1997 r. w sprawie o sygn. akt I C 278/97 uległy przedawnieniu w 2007 r. Również strona pozwana jako nabywca wierzytelności na podstawie umowy z dnia 28 października 2003 r. nie podjęła czynności mających na celu przerwanie biegu przedawnienia, ograniczając się jedynie do zwrócenia się do komornika sądowego w czerwcu 2007 r. o udzielenie informacji dotyczących stanu postępowania. A zatem zaistnienie stanu przedawnienia stanowi skutek także jej własnego zaniechania poprzez nienależyte zaznajomienie się z postępowaniem egzekucyjnym i zaniechanie podjęcia stosownych działań na rzecz rozszerzenia prowadzonej egzekucji. Powyższe czyni bezzasadnym także zarzut strony pozwanej co do naruszenia art. 203 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Jak wskazał Sąd I instancji stosowanie w postępowaniu egzekucyjnym uregulowań k.p.c. w zakresie procesu nie jest wyłączone.

Z tych wszystkich względów apelacja strony pozwanej w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. została oddalona, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku.

Zażalenie powoda na postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w pkt III wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt I C 617/16 – zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód w przedmiotowej sprawie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, nie zaś adwokata. Powództwo w sprawie zostało wytoczone w dniu 31 marca 2016 r., a wartość przedmiotu sporu została oznaczona na kwotę 218 704 zł. W tym stanie rzeczy ustalenie wysokości kosztów zastępstwa pełnomocnika winno nastąpić na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. do 26 października 2016 r.). W rezultacie należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 19 417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w I instancji.

Na wskazaną sumę złożyły się kwoty: 5 000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu uiszczonyj w części przez powoda (k. 44, 53); 14 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego (§ 2 pkt 7 w zw. z § 23 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; Dz. U. z 2015 r., poz. 1804; w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. do 26 października 2016 r.) i 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Natomiast w pkt 3 sentencji wyroku zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 9 072 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego. O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Na koszty postępowania apelacyjnego złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 8 100 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

Natomiast na koszty postępowania zażaleniowego zostały się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł (§ 10 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) oraz uiszczona opłata od zażalenia w kwocie 72 zł (art. 19 ust. 3 pkt 2 u.k.s.c.).

SSA Hanna Nowicka de Poraj	SSA Barbara Baran	SSA Anna Kowacz-Braun
----------------------------	-------------------	-----------------------